

Categoria B

EL DESCONEGUT

Tot va començar aquella tarda de tardor. Jo estava contemplant, a través de la finestra, com les primeres fulles queien i es dipositaven unes sobre les altres al terra formant una catifa de colors. No sabia què fer i, a més a més, la televisió estava espatllada, i vaig decidir connectar-me a Internet i xatejar amb els meus amics. La mare no em deixava fer aquestes coses perquè diu que és molt perillós i sempre m'està advertint que, sobretot no quedi amb ningú, perquè mai se sap del cert qui està a l'altre costat del cable. Però, sortosament, aquella tarda la mare havia acudit a una entrevista de feina i em va avisar que arribaria un xic tard. Així, doncs, vaig entrar al meu portal habitual cercant algun nom conegut, però no vaig trobar ningú i això em passa molt sovint perquè la gent constantment es canvia els *nicks*. De cop i volta, un noi amb un *nick* molt simpàtic em va saludar i jo vaig contestar. Al principi vaig pensar que era un pesat més, i que només volia quedar amb una noia jove per passar una bona estona, però aquell cop les coses no van marxar tal com jo m'esperava... Aquell desconegut va resultar ser una persona meravellosa. A partir d'aquell moment vam iniciar una relació d'amistat que va més enllà d'una simple relació de dos amics. Entre ell i jo vam establir un lligam molt fort, érem més que amics, ens ho explicàvem tot, les nostres preocupacions, alegries, tristeses, etc. Si he de ser sincera em vaig enamorar d'aquell xiquet tan simpàtic i tan agradable. Sabia com fer-me sentir feliç i despreocupada de tot allò que em rodejava. Amb les seves dolces paraules m'acaronava i em feia sentir protegida.

Cada tarda esperava ansiosa l'hora de connectar-me, sempre quedàvem a les set. Conversàvem hores i hores, fins que els nostres pares ens obligaven a acomiadar-nos. De seguida vaig oblidar els meus amics "de carn i ossos" i els vaig substituir per aquell desconegut de *nick* simpàtic, així és com l'anomenava. Jo per ell era una dolça desconeguda. Les nostres converses es basaven en mantenir aquesta atmosfera d'anonimat, i d'aquesta manera ens sentíem més confortables quan havíem d'explicar-nos les nostres intimitats. Entre ell i jo existia com una mena de pacte implícit el qual consistia a explicar-nos les coses de la forma més sincera i pura. No existien secrets, no existien obstacles.

Per situar-vos una mica més us diré que ell era un noi de 17 anys, dos anys més gran que jo. Feia tres anys que tenia la seva residència a Madrid. Resulta que els seus pares es van divorciar feia tres anys i des de llavors va anar a viure amb el seu pare, perquè la seva mare no en volia saber res. Tampoc vaig insistir molt en indagar sobre el passat perquè a través dels seus escrits el notava trist cada vegada que parlava de la seva mare. De fet, ell tampoc no em preguntava massa sobre la meva família.

Més endavant vam decidir mútuament donar-nos les adreces electròniques i d'aquesta manera podíem enviar-nos *e-mails* més personals, més íntims. Era una manera d'estar sempre units.

Vam estar així durant mesos i mesos, però va arribar un dia que ens vam intercanviar els números de mòbil, per poder escoltar les nostres veus, aquelles veus desconegudes que tot i ser desconegudes no s'obliden mai perquè restaran intactes en els nostres cors.

La seva veu em feia posar la pell de gallina, recorria cada indret del meu cos fent-me sentir viva, era un món ple de sensacions. Tenia una veu dolça i atractiva, com si fos un locutor d'algun programa de ràdio.

Però no ens vam conformar ni amb les nostres adreces electròniques, ni amb les nostres veus... necessitàvem quelcom és l'un de l'altre, necessitàvem quedar, trobar-nos cara a cara i dir-nos tot allò que sentíem dins nostre. Com que ens va resultar molt difícil trobar un lloc entremig de Madrid i Barcelona, finalment ell va dir que vindria a Barcelona aprofitant que el seu pare havia de fer un viatge de negocis a la meva ciutat. Vam quedar el dissabte, 13 de març, davant del Portal de l'Àngel, a les onze del matí. Per localitzar-nos, jo havia de portar una bufanda i un gorro vermell i ell portaria també una bufanda i un gorro vermell.

Recordo que estava molt nerviosa i ansiosa, també tenia por perquè no em deixava de preguntar si em trobaria maca, tenia por de que es trenqués per sempre aquell encant del que jo tant depenia.

Dos dies abans mentre estàvem esmorzant, abans d'anar cap a l'escola, estava mirant la televisió i la meva mare va canviar el canal. El que vaig veure

va canviar la meua vida radicalment. Feia poques hores havia succeït un atemptat a Madrid, en una estació de tren. Es parlava d'una gran quantitat de morts, jo esgarrifada no vaig poder evitar pensar que potser el meu desconegut de *nick* simpàtic viatjava en aquell tren, i galtes avall van relliscar un munt de llàgrimes que es dipositaven en les comissures dels meus llavis, la respiració es va tallar, no podia recuperar l'alè, no podia treure'm aquell pensament del cap. Durant aquell dia no vaig poder fer ni un mos, havia perdut completament la gana.

Vaig intentar localitzar-lo al mòbil, però els meus intents van fracassar. Les hores es feien llargues i ja desitjava que fossin les set de la tarda per connectar-me i poder parlar amb ell, però aquella tarda tampoc no es va connectar, ni el dia següent. Semblava com si a terra se l'hagués empassat.

Van ser els pitjors dies de la meua vida, no sabia si el meu desconegut estava viu o no. Cada vegada més i més la incertesa enfosquia el meu cor, però jo intentava mantenir una petita esclatxa de llum, una petita esperança i anhelava amb totes les meves forces que acudís a la nostra cita.

Per fi va arribar el dia tant desitjat i alhora tan temut. A dos quarts d'onze jo ja estava just al davant del Portal de l'Àngel, amb la meua bufanda i gorro vermells.

El passeig estava ple de gent. Cada vegada que veia que algú vestia una peça vermella el batec del meu cor s'accelerava i notava una sensació estranya dins el meu cos, però quan aquesta persona s'acostava i jo podia comprovar que no era ell m'enfonsava cada vegada més i més en una tristesa fosca.

Les onze, les dotze, la una, les dues,... el meu desconegut no va aparèixer. Davant del Portal de l'Àngel, tremolant com una fulla, vaig comprendre que no vindria mai i just en aquell instant el món em va caure a sobre. No podia retenir més el meu dolor i, enmig de la multitud, una gran tempesta de llàgrimes va esclatar.

D'ençà d'aleshores, sé que no el veuré mai més, sé que no escoltaré la seva veu ni tampoc en sabré res, però sé que ell estarà sempre al meu costat i jo al

seu, sé amb tota certesa que els nostres cors sempre estaran junts perquè estan units per un munt de records plens d'amor i de passió que mai oblidarem.

Meritxell Serrano